TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. spalio 26 d. *

Byloje C-371/04

dėl 2004 m. rugpjūčio 30 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo,

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama G. Rozet ir A. Aresu, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Italijos Respubliką, atstovaujamą I. M. Braguglia, padedant *avvocato dello Stato* G. Albenzio, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai R. Schintgen, P. Kūris, J. Klučka (pranešėjas) ir G. Arestis,

generalinė advokatė E. Sharpston,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. kovo 9 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. birželio 1 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad neatsižvelgusi į Bendrijos darbuotojo, dirbančio Italijos valstybės tarnyboje, kitoje valstybėje narėje įgytą profesinę patirtį ir darbo stažą, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 10 ir 39 straipsnius bei 1968 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1612/68 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijoje (OL L 257, p. 2, toliau – reglamentas) 7 straipsnio 1 dalį.

Teisinis pagrindas

2 Reglamento 7 straipsnio 1 dalis nurodo:

„Darbuotojui, jei jis yra valstybės narės pilietis, turi būti sudarytos tos pačios įdarbinimo ir darbo sąlygos, kaip ir piliečiui tos valstybės narės, kurioje jis dirba, nepaisant jo pilietybės, ypač nustatant atlyginimą ir atleidžiant iš darbo, o bedarbystės atveju – grąžinant arba vėl priimant į darbą.“

Ikiteisminė procedūra

3 Gavusi skundą, 2001 m. gruodžio 18 d. laišku Komisija Italijos Respublikos paprašė pateikti informaciją apie Bendrijos piliečio, kuris dirbo mokytoju Prancūzijos valstybinėje mokykloje pagal su Pagalbos Italijos mokykloms komitetu (*comitato d'assistenza scolastica italiana*, toliau – *Coascit*) sudarytą darbo sutartį ir į kurio Prancūzijoje įgytą profesinę patirtį arba darbo stažą vėliau nebuvo atsižvelgta Italijoje, situaciją. Į šį prašymą nebuvo atsakyta.

4 2002 m. kovo 25 d. ir rugpjūčio 12 d. laiškais Komisija dar kartą paprašė Italijos Respublikos pateikti informaciją apie šio piliečio bei kitų skundus pateikusių asmenų, susidūrusių su analogiška problema, kai nebuvo atsižvelgta į kitoje valstybėje narėje įgytą profesinę patirtį arba darbo stažą, situaciją. Kartu ji paprašė pateikti informaciją apie šioje srityje taikytinus Italijos teisės aktus ir administracinę praktiką.

5 Kadangi nebuvo atsakyta į Komisijos prašymus ir po to, kai ji 2002 m. gruodžio 19 d. išsiuntė Italijos Respublikai oficialių pranešimą ir paprašė pateikti savo pastabas, 2003 m. gegužės 15 d. ji šiai valstybei išsiuntė pagrįstą nuomonę, paraginusi per du mėnesius nuo jos gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

6 Kadangi atsakymas Komisijos nepatenkino, ji pareiškė šį ieškinį.

Dėl ieškinio

7 Grįsdama savo ieškinį Komisija nurodo du kaltinimus, kurių pirmasis susijęs su EB 10 straipsnio pažeidimu, o antrasis – su EB 39 straipsnio ir reglamento 7 straipsnio 1 dalies pažeidimu.

Dėl kaltinimo, susijusio su EB 10 straipsnio pažeidimu

8 Pirmiausia reikia pažymėti, kad Teisingumo Teismas gali *ex officio* išnagrinėti, ar įvykdytos EB 226 straipsnyje nustatytos ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo pareiškimo sąlygos (žr. 1992 m. kovo 31 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-362/90, Rink. p. I-2353, 8 punktą; 2005 m. spalio 27 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-525/03, Rink. p. I-9405, 8 punktą ir 2006 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, C-98/04, Rink. p. I-4003, 16 punktą).

9 Šiuo požiūriu pažymėtina, kad ikiteisminės procedūros tikslas – suteikti atitinkamai valstybei narei galimybę įvykdyti iš Bendrijos teisės išplaukiančius įsipareigojimus arba tinkamai pasinaudoti savo gynybos priemonėmis Komisijos pareikštų kaltinimų atžvilgiu (1988 m. vasario 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, 293/85, Rink. p. 305, 13 punktas ir 1995 m. liepos 11 d. Nutarties *Komisija prieš Ispaniją* C-266/94, Rink. p. I-1975, 16 punktas). Taigi šios procedūros teisėtumas yra esminė EB sutartimi užtikrinama garantija, skirta apsaugoti atitinkamos valstybės narės teises. Tik tuomet, jei buvo užtikrinta ši garantija, *inter partes* procedūra Teisingumo Teisme gali jam leisti nuspręsti, ar ši valstybė narė iš tikrųjų neįvykdė įsipareigojimų, kurių neįvykdymu ją kaltina Komisija (minėtos nutarties *Komisija prieš Ispaniją* 17 ir 18 punktai). Konkrečiai kalbant, oficialaus pranešimo tikslas ikiteisminėje procedūroje – apibrėžti ginčo dalyką ir nurodyti valstybei narei, kurios prašoma pateikti savo pastabas, būtinas aplinkybes, kad ji galėtų pasiruošti gynybai (žr. 2003 m. birželio 5 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-145/01, Rink. p. I-5581, 17 punktą).

10 Šiuo atveju 2002 m. gruodžio 19 d. oficialiame pranešime nebuvo minimas kaltinimas, susijęs su EB 10 straipsnio pažeidimu.

11 Iš to išplaukia, kad šis ieškinys nepriimtinas tiek, kiek juo siekiama pripažinti, jog Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šį straipsnį.

Dėl kaltinimo, susijusio su EB 39 straipsnio ir reglamento 7 straipsnio 1 dalies pažeidimu

12 Nurodydama 1998 m. sausio 15 d. Sprendimą *Schöning-Kougebetopoulou* (C-15/96, Rink. p. I-47), 1998 m. kovo 12 d. Sprendimą *Komisija prieš Graikiją* (C-187/96, Rink. p. I-1095), 2000 m. lapkričio 30 d. Sprendimą *Österreischischer Gewerkschaftsbund* (C-195/98, Rink. p. I-10497) ir 2005 m. gegužės 12 d. Sprendimą

Komisija prieš Italiją (C-278/03, Rink. p. I-3747) Komisija tvirtina, kad iš EB 39 straipsnio ir reglamento 7 straipsnio 1 dalies išplaukiantis vienodo požiūrio į Bendrijos darbuotojus principas draudžia vienos valstybės narės administracijai, nustatant profesinės veiklos vykdymo sąlygas, pavyzdžiui, atlyginimą, lygį arba karjerą, neatsižvelgti į darbo laikotarpius, kuriuos vienas tokių darbuotojų įgijo kitoje valstybėje narėje panašios veiklos srityje, jeigu ji atsižvelgia į patirtį, įgytą dirbant šios pirmosios valstybės narės valstybės tarnyboje.

13 Pagal šią Teisingumo Teismo praktiką Italijos Respublika šioje byloje pažeidė nagrinėjamas nuostatas, nes neatsižvelgė į darbuotojų, dirbančių Italijos valstybės tarnyboje, o būtent – dirbančiųjų mokslo ir sveikatos viešuosiuose sektoriuose, kitoje valstybėje narėje įgytą profesinę patirtį arba darbo stažą.

14 Priešingai, Italijos vyriausybė tvirtina, kad valstybės narės viešosios valdžios institucijų pareiga pripažinti nurodytais tikslais darbo, kuris buvo anksčiau atliekamas kitoje valstybėje narėje, laikotarpius priklauso nuo dviejų kumuliacinių sąlygų: pirma, abiejose valstybėse narėse vykdomos veiklos sritys turi būti panašios, ir, antra, kitoje valstybėje narėje vykdyta veikla turi būti susijusi su valstybės tarnyba.

15 Todėl jeigu atitinkamame viešajame sektoriuje veiklą vykdęs asmuo buvo priimtas dirbti be konkurso pagal privatinės teisės reglamentuojamą darbo sutartį, antroji sąlyga nėra įvykdyta. Italijos vyriausybės manymu, Bendrijos darbuotojo, kuris vėliau dirbo Italijos valstybės tarnyboje, kitoje valstybėje narėje įgytos profesinės patirties ir darbo stažo pripažinimas priklauso nuo to, ar priėmimas į darbą vyko konkurso būdu, kaip tai yra Italijos atveju.

16 Šiuo požiūriu iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad pagal EB 39 straipsnį, kai personalas priimamas į darbą pareigoms, kurioms netaikoma šio straipsnio 4 dalis, valstybės narės viešosios valdžios institucija turi atsižvelgti į ankstesnę kandidatų profesinę veiklą viešojo valdymo sektoriuje, ir ši institucija Bendrijos piliečių atžvilgiu negali daryti skirtumo pagal tai, ar veikla buvo vykdoma šios institucijos valstybėje narėje, ar kitoje valstybėje narėje (žr. 1994 m. vasario 23 d. Sprendimo C-419/92, Rink. p. I-505, 12 punktą; minėto 2005 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją* 14 punktą ir 2006 m. vasario 23 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-205/04, nepaskelbta Rinkinyje – Rink. 2006, p. I-31*, 14 punktą).

17 Dėl reglamento 7 straipsnio primintina, kad šis straipsnis tėra tik speciali EB 39 straipsnio 2 dalyje įtvirtinto nediskriminavimo principo išraiška darbo sąlygų ir darbo srityse, todėl jį reikia aiškinti taip pat, kaip ir pastarąjį straipsnį (minėto sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* 15 punktas).

18 Iš visos šios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad atsisakymas pripažinti profesinę patirtį ir darbo stažą, įgytą Bendrijos piliečiams, kurie vėliau įsidarbino Italijos valstybės tarnyboje, vykdant panašią veiklą kitos valstybės narės viešojo administravimo institucijoje, remiantis tuo, kad šie piliečiai prieš pradėdami vykdyti veiklą šios kitos valstybės viešajame sektoriuje nedalyvavo konkurse, yra nepriimtinas, nes, kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 28 punkte, ne visos valstybės narės priima asmenis į darbą viešajame sektoriuje tik konkurso būdu. Diskriminacijos būtų galima išvengti, tik jei būtų atsižvelgta į asmens, priimto dirbti pagal vietines sąlygas, panašios veiklos valstybės narės viešajame sektoriuje įgytus laikotarpius.

19 Be to, tai, kad Bendrijos pilietis, kaip antai tas, su kuriuo nagrinėjamoje byloje susijęs Komisijai pateiktas pirmasis skundas, naudojosi jį su *Coascit* siejančia sutartimi, neturi reikšmės, nes nebuvo užginčyta tai, jog pagal šią sutartį dirbdamas

Prancūzijos valstybės tarnyboje, nacionalinio mokslo departamente, šis pilietis vykdė pedagoginę veiklą. Italijos Respublika neginčijo, jog šią veiklą atitinkamas pilietis vykdė remdamasis nacionalinėmis Prancūzijos taisyklėmis.

20 Nė vienas iš Italijos vyriausybės pateiktų argumentų negali pateisinti to, kad nėra pripažįstama šio piliečio kitoje valstybėje narėje įgyta profesinė patirtis ir darbo stažas, todėl jie yra nepagrįsti.

21 Tokiomis aplinkybėmis kaltinimą, susijusį su EB 39 straipsnio ir reglamento 7 straipsnio 1 dalies pažeidimu, reikia pripažinti pagrįstu, nurodant, jog kalbant apie pareigas, kurioms netaikoma EB 39 straipsnio 4 dalis, Italijos vyriausybė pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigoje nesiėmė reikalingų priemonių, kad būtų pripažinta Bendrijos piliečių, vėliau įsidarbinusių Italijos valstybės tarnyboje, kitose valstybėje narėje įgyta profesinė patirtis ir darbo stažas.

22 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, jog neatsižvelgusi į Bendrijos darbuotojo, dirbančio Italijos valstybės tarnyboje, vykdant panašią veiklą kitos valstybės narės viešojo valdymo sektoriuje įgytą profesinę patirtį ir darbo stažą, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 39 straipsnį ir reglamento 7 straipsnio 1 dalį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

23 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Italijos Respublika iš esmės pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **Neatsižvelgusi į Bendrijos darbuotojo, dirbančio Italijos valstybės tarnyboje, vykdant panašią veiklą kitos valstybės narės viešojo valdymo sektoriuje įgytą profesinę patirtį ir darbo stažą, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 39 straipsnį ir 1968 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1612/68 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijoje 7 straipsnio 1 dalį.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.